

L'OPINIÓ

Any V-Número 333 • BARCELONA • Dimarts, 28 de juny de 1932
Preu: 10 cèntims

UN CAS PER ALS PSIQUIATRES

Ha d'ésser interessant per als psiquiatres l'anàlisi d'aquest tipus nou d'anormal que ha sorgit en algun indret d'Espanya així que determinades organitzacions han pogut actuar amb llibertat, exides de la clandestinitat a què les havia sotmès la Monarquia. Ens referim al tipus del pistolero de Sevilla, fruit ell mateix de la ignorància, que ha vist afavorida la seva creixença amb la mateixa ignorància de l'ambient on actuava.

El pistolero de Sevilla no té res que veure amb la qüestió social; no té cap relació ni amb el problema del camp ni amb el problema de les fàbriques. Parlar del pistolero de Sevilla és parlar d'un malalt i examinar el seu cas clínic; però la malaltia no té cap mena de lligam amb les diferències entre patrons i obrers per qüestions de salari, de jornada de treball i de dignitat humana. El dia que analitzem aquests aspectes, aquell dia no parlarem del pistolero de Sevilla.

El pistolero de Sevilla no té, tampoc, res que veure amb el pistolero de Barcelona ni amb el de Saragossa, de València o de Madrid. És un cas nou. El pistolero de Sevilla és un minyó que no passa dels divuit anys ordinàriament. Algun d'ells tot just acaba de fer els catorze. Entre ells hi ha realment, com una mena d'emulació per a veure qui pot vantar-se de més assassinats.

Perquè el cas nou que crea el pistolero de Sevilla és aquest: el pistolero de Sevilla es confessa autor. Heus ací. De bell antuvi s'havia dit si aquestes confessions havien estat arrencades a la força i per procediments coactius com altres vegades ha esdevingut. Però aquests minyons de Sevilla s'han molestats, qui sap-lo, d'aquest dubte i s'han sentit ferits en llur amor propi. I els reporters que han tingut ocasió d'interpel·lar-los, han pogut constatar que sense recórrer a cap procediment coactiu, es confessaven igualment autors dels assassinats.

Belmonte, el matador de braus, que coneix els seus paisans, ha comparat el pistolero de Sevilla amb el "torero", en el sentit que l'aura popular de què se sent voltat per la seva "gesta" li arriba a fer perdre el món de vista, inflat de vanitat, perdut dins el món irresponsable de la seva subconsciència on no està en condicions d'apreciar ni el bé ni el mal.

El pistolero de Sevilla es confessa autor, amb vanaglòria, d'un assassinat, pel prestigi que sap que això li ha de donar entre el món dens de la seva barriada, tota ella absolutament ignorant i inculta. I és aquesta barriada que coneix aquest pistolero, i aquella altra on resideix l'altre, i la de més enllà on hi viu el tercer, la que en ocasió de qualsevol d'aquests assassinats presta la seva protecció tàcita als seus autors, els ampara i admira, i exalta les seves fetes amb un valor folk-lòric de romanç popular.

No som nosaltres els que diem això. És la premsa de Sevilla la que analitza, també, el cas, i el comenta, posant-lo a l'estudi dels mitges. El pistolero litza, també, el cas, i el comenta, posant-lo a l'estudi dels mitges. El pistolero no podria subsistir en un ambient refractari i hostil. Viu, actua i adquireix relleu i categoria, perquè compta amb una tàcita col·laboració popular. Això pot semblar repugnant, però com que és cert, no se'n treu res de negar-ho i s'hi pot guanyar en canvi, analitzant-ho.

A Barcelona els pistoleros no eren perseguits pel públic, quan eren vistos, perquè hi havia una covardia col·lectiva, però tampoc no eren emparats. A Sevilla els pistoleros tenen un prestigi una mica salvatge dintre de l'ambient primari de la multitud sense instrucció, que se sent orgullosa d'admirar-los i de contribuir a deixar impunes els seus fets.

Es per una absència absoluta de tota noció de civilització que els pistoleros de Sevilla es confessen autors dels seus actes de sang, i se'n vanaglorien. Els psiquiatres tenen molt a estudiar en aquests minyons de catorze a divuit anys que quan són detinguts es confessen tot seguit autors d'homícids consumats i frustrats, i ratifiquen, després, la seva confessió davant de la guàrdia civil, i si cal, davant del capellà i tot, que, naturalment, per la mateixa textura moral que els porta, primerament, a cometre aquells fets, no poden, sinó, demanar-lo aterritzats i penedit.

ELS ROMEUS APEDREGATS

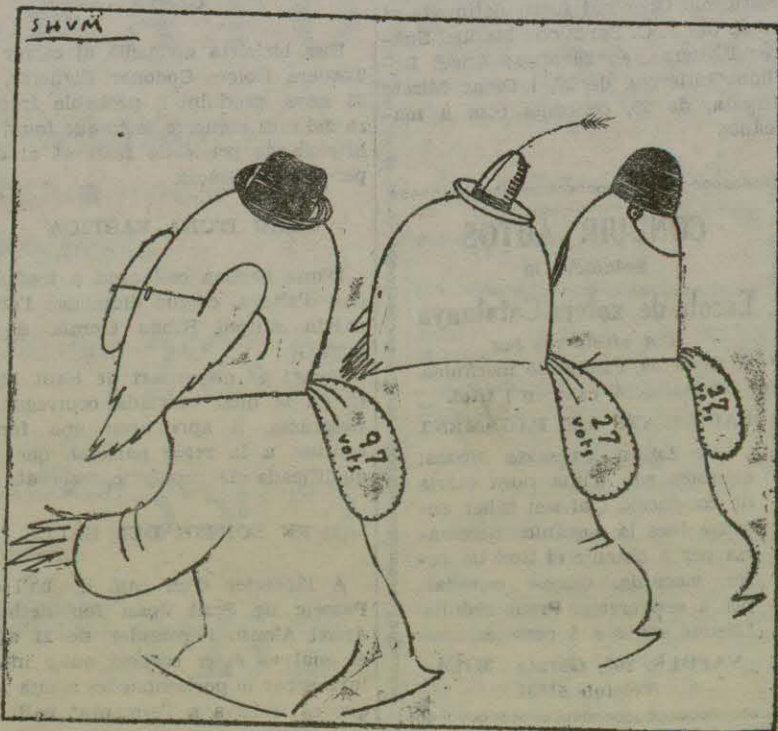
Un telegrama de Dublín ens parla d'uns apedregaments de què han estat víctimes uns quants centenars de pelegrins dels que sobreixen del Congrés eucarístic aplegat a la capital irlandesa. Segons sembla, uns quants centenars d'individus completament antireligiosos van recórrer els carrers de Ballyment cantants cançons adequades a l'apedregament d'un tren de pelegrins, operació a la qual van dedicar-se tot d'una d'arribar a l'estació.

Suposant que aquest telegrama no sigui una simple manera de bescantar els ulsterians i llur protestantisme, l'agressió pot significar diverses coses, totes desagradables. Que el xovinisme ulsterià vegi en aquests romeus una representació del patriotisme irlandès, cosa que seria ben trista per a aquest patriotisme, encara que aquesta tristor no excusaria la brutalitat de l'apedregament dels altres. Que la topada hagi vingut per motius sectaris, no redent l'anglicanisme dels uns suportar el papisme dels altres. Aquestes dues hipòtesis no expliquen el detall de les cançons antireligioses, el que és que els telegrams irlandesos, en dir "antireligiosos", no volen dir simplement "antipapista".

Segui com sigui, el fet és lamentable, per bé que una tercera hipòtesi pugui fer-nos-el comprensible d'una manera que atenua una mica el mal efecte de la rèplica ulsteriana a l'exhibició papista. Imagineu que els romeus eucarístics vessen de la Irlanda del Sud completament amaratats i suquejats del papisme que domina aquest malaurat país. Imagineu que els ciutadans de Ballyment i altres indrets sortosament emancipats de la influència de la Babilònia cristiana, han de suportar dia darrera dia el pas dels vivents aparadors d'escapula-

laris, medalles, creus, estampes, cordons i altres fetitxes. Imagineu que ve un dia que l'acumulació d'angúnia venç la repugnància i s'origina la protesta. Però, és clar, no calia recórrer a les pedres, sinó a una ruixada. L'aigua és molt més eficaç contra el papista. La higiene és el pitjor enemic de la superstició romana. — A. B.

PREGUEM ELS NOSTRES SUBSCRIPTORS I ANUNCIANTS QUE PRENGUIN NOTA QUE A PARTIR DE DEMÀ, DIA 29 DE JUNY, "L'OPINIÓ" TRASLLADA LA SEVA REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ A LA RONDA DE SANT PERE, NUM. 11, PRINCIPAL. TELEFONS 24646 I 24647

CONTRA L'ESTATUT. — L'exercit de l'oposició en marxa.

Els dirigents de les forces vives de Saragossa han anat a València sol·licitant el seu port per a l'exportació aragonesa. No volen ni tenir cap més tracte amb Catalunya.

Suposem que els aragonesos amb sentit comú residenciarien aquests dirigents, si mes nó, per ximplés.

Heus ací el separatisme.

PER LA CATALUNYA DE DEMA

El President de la Generalitat, el governador civil i el rector de la Universitat inauguren un Grup Escolar a Sant Cugat del Vallès, on són acollits amb un gran entusiasme

En l'acte de la inauguració, Francesc Macià, Joan Moles, Serra Hunter i les altres personalitats que hi assistiren, remarcaren en llurs parlaments la intensitat de l'obra cultural de la República

EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT, SENYOR MACIÀ; EL GOVERNADOR CIVIL, SENYOR MOLES; EL RECTOR DE LA UNIVERSITAT, DOCTOR SERRA HUNTER, I LES AUTORITATS LOCALS, EN L'ACTE D'INAUGURACIÓ DE LES NOVES ESCOLES DE SANT CUGAT DEL VALLES

Diuenge, al migdia, fou inaugurat oficialment el magnífic Grup escolar que ha bastit l'Ajuntament de la veïna població de Sant Cugat del Vallès.

Amb aquest motiu, la formosa vila valençana aparegué ahir en plena festa. Els balcons i les finestres eren endomassades la majoria amb els colors de la bandera catalana, i en molts edificis onejaven les banderes catalana i de la República.

Pels volts de les deu començaren d'arribar a la Casa Consistorial les personalitats i representacions que havien d'assistir a la festa. Foren rebuts per l'alcalde, senyor Roc Godó; el secretari de l'Ajuntament, senyor Enric Tudó, i els regidors Bartrallot

(Magí), Fàbregues, Pahissa, Duran, Grau, Serra, Bartrallot (Martí), Vilarró, Alemany, Vilaseca i Sagalés.

Entre els assistents hi havia el rector de la Universitat, doctor Serra Hunter, el qual també portava la representació del conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Ventura Gassol; l'inspector de primera ensenyança d'aquella zona, senyor Emili Soler, amb la inspectora senyoreta Tenes; el professor de l'Escola Normal Superior de Barcelona, senyor Poch, en representació d'aquesta, acompanyat del professor auxiliar senyor Pou; l'arquitecte de l'Estat senyor Rafael Echevarría i l'arquitecte municipal, autor del projecte del Grup Escolar, senyor Enric Mora; el director de les noves escoles, senyor Josep Serra, i la directora, senyora Maria Fornés; els diputats a Corts senyors Campalans i Layret; la directora del Grup Escolar "Carles Aribau", de Barcelona, senyora Concepció Turó.

També assistiren a l'acte nodrides representacions de les Associacions de propietaris de la Floresta Pearson i de Sant Cugat; el senyor Antoni Rosich, per l'Associació d'iniciativa per a l'embelliment de Sant Cugat del Vallès; l'alcalde de Sabadell, senyor Salvador Ribera; el president de la Comissió de Cultura d'aquell Ajuntament, senyor Joan Moratines, amb els regidors que constitueixen l'esmentada Comissió, senyors Marc Ubach, Esteve Tinto i el senyor Joan Altura, secretari d'aquell Ajuntament, i representacions de les entitats polítiques, culturals, agrícoles i esportives de la vila.

A dos quarts de dotze arribà a l'Ajuntament el governador civil, senyor Moles, acompanyat del seu fill i secretari particular, senyor Moles Marquina.

Tot seguit fou organitzada la comitiva oficial, la qual, precedida de les senyeres dels chors i seguida d'un públic nombrosíssim, es dirigí al lloc

on es troba emplaçat el Grup escolar, per procedir a l'acte de la seva inauguració.

Al peu de la porta principal i al hall de l'edifici hi havia els nens i nenes de les escoles, amb llurs professors, tots els quals reberen la comitiva amb grans aplaudiments i visques.

L'ACTE D'INAUGURACIÓ.-ELS PARLaments

Immediatament passaren les autoritats i invitats a l'aula en la qual havia de tenir lloc la festa inaugural; aquesta aula havia estat ornamentada amb una profusió de plantes, tapisos i garlandes, i es trobava plena absolutament de públic, el qual dedicà a les autoritats una afectuosa ovació.

Ocupà la presidència l'alcalde senyor Godó, el qual cedí el lloc, al moment d'inaugurar-se l'acte al governador civil, senyor Moles.

Pronunciaren eloqüents discursos, glossant la significació i la transcendència de l'acte que s'estava celebrant, l'alcalde de Sant Cugat, senyor Godó; el director del Grup escolar que s'inaugurava, senyor Serra; la directora del Grup, senyora Maria Fornés; el professor de l'Escola del Magisteri Primari, senyor Poch, el qual donà una conferència d'alta valor pedagògica; l'inspector de Primera ensenyança, senyor Soler, i la inspectora també de Primera ensenyança senyoreta Tenes.

El diputat a Corts senyor Layret digué que d'ençà aquell moment Sant Cugat podia mostrar als forasters, a més de la seva església romànica, una magnífica escola.

Afegí que si la monarquia es recolzava per aguantar-se en la ignorància del poble, la República vol fer-se forta i sòlida recolzant-se en la Cultura.

(Segueix a la pàgina 8)